

การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องร่ำวงมาตรฐาน ของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนที่ปังกกรวิทยาพัฒน์ (มัธยมวัดหัตถสารเกษตร)
ในพระราชูปถัมภ์ฯ ที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส
The Study of Thai Traditional Dance Learning Achievement of
Secondary 1 (Grade 7) Dipangkornwittayapat
(Mattayomwathatasankaset) School Students Study by Using Davie's
Practice Skills Instructional Model.

ปรียา ทรัพย์ยู่ท* คำนธ สุนทรานนท์ รจนา สุนทรานนท์
Preeya Sapyuth*, Kamron Suntharanont, Ronjana Suntharanont
นักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขานาฏศิลป์ศึกษา
คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี¹
Master Student of Performing Arts Education Faculty of Fine and Applied Arts
Rajamangala University of Technology Thanyaburi
อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี²
Thesis Advisor Faculty of Fine and Applied Arts
Rajamangala University of Technology Thanyaburi
อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี³
Thesis Advisor Co Faculty of Fine and Applied Arts
Rajamangala University of Technology Thanyaburi
preeya_s@mail.rmutt.ac.th

Received: January 21, 2023

Revised: March 3, 2023

Accepted: March 28, 2023

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ดังนี้ 1) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้ รายวิชา ศิลปะ(นาฏศิลป์) เรื่องร่ำวงมาตรฐาน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนที่ปังกกรวิทยาพัฒน์ (มัธยม วัดหัตถสารเกษตร) ในพระราชูปถัมภ์ฯ ที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสระหว่างก่อน เรียนและหลังเรียน 2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้ รายวิชาศิลปะ (นาฏศิลป์) เรื่องร่ำวงมาตรฐาน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนที่ปังกกรวิทยาพัฒน์(มัธยมวัดหัตถสารเกษตร) ในพระราชูปถัมภ์ฯ ระหว่างกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสกับกลุ่มควบคุม ที่ใช้วิธีการสอนแบบปกติ 3) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางด้านทักษะปฏิบัติรายวิชาศิลปะ (นาฏศิลป์) เรื่องร่ำวงมาตรฐาน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนที่ปังกกรวิทยาพัฒน์ (มัธยมวัดหัตถสารเกษตร) ในพระราชูปถัมภ์ฯ ระหว่างกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสกับกลุ่มควบคุม ที่ใช้วิธีการสอนแบบปกติ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/4 ที่เป็นกลุ่มควบคุม และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/8 ที่เป็นกลุ่มทดลอง ใช้วิธีการสุ่มแบบกลุ่ม (Group Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย 1) แผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 6 แผน 2) แบบทดสอบ และ 3) แบบประเมินทักษะการปฏิบัติ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ คือค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที่ (t-test)

ผลการวิจัยพบว่า 1) กลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) กลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้สูงกว่ากลุ่มควบคุมที่เรียนโดยวิธีการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) กลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสมีผลสัมฤทธิ์ทางด้านทักษะปฏิบัติเดวิสสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ใช้วิธีการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ: ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส รำวงมาตรฐาน

Abstract

The objectives of this study were 1) to compare the learning achievement in the knowledge of Thai Traditional Dance Learning Achievement of Secondary 1 (Grade 7) Dipangkornwittayapat (Mattayomwathatasankaset) School students by using Davie's practice skills Instructional model between before and after learning; 2) to compare the learning achievement in the knowledge of art (dancing art) on Thai Traditional Dance of Secondary 1 (Grade 7) Dipangkornwittayapat (Mattayomwathatasankaset) School students between the experimental group using Davie's practice skills Instructional model and the control group using a normal method; and 3) to compare the learning achievement in practical skills of art (dancing art) on Thai Traditional Dance of Secondary 1 (Grade 7) Dipangkornwittayapat (Mattayomwathatasankaset) School students between the experimental group using Davie's practice skills Instructional model and the control group using the traditional method.

The samples of this research consisted of 40 students in the secondary school level 1/4 in the control group and the experimental group in the secondary school level 1/8 was selected by group sampling. The research instruments were 1) 6 lesson plans 2) tests and 3) the practical skill assessment. The statistics used in the analysis were mean, standard deviation (S.D.) and t-test.

The results of this study were 1) the means of the experimental group using Davie's practice skills Instructional model was significantly higher than before at the .05 level; 2) the learning achievement in the knowledge of the experimental group using Davie's practice skills Instructional model was significantly higher than the control group using a normal

method at the .05 level, and 3) the learning achievement in practical skills of the experimental group using Davie's practice skills Instructional model was significantly higher than the control group using a normal method at the .05 level.

Keywords: Learning Achievement, Davie's practice skills Instructional model, Thai Traditional Dance

บทนำ

ศิลปวัฒนธรรมที่ถือว่าเป็นเอกลักษณ์ของชาติมีคุณค่าต่อสังคมไทย ซึ่งจะเห็นได้จากการแสดงต่าง ๆ ที่สะท้อนให้เห็นถึงสภาพสังคมวิถีการดำเนินชีวิตและภูมิปัญญาท้องถิ่นของไทยที่ควรค่าแก่การอนุรักษ์ให้เป็นมรดกของชาติ การอนุรักษ์นาฏศิลป์ไทยนั้น ถือว่าเป็นสิ่งที่ทุกคนจะต้องตระหนักถึงคุณค่าของงานนาฏศิลป์ที่บรรพบุรุษได้สร้างสรรค์ขึ้นมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน มีการจัดตั้งหน่วยงานที่มีหน้าที่ในการช่วยส่งเสริมและอนุรักษ์นาฏศิลป์ไทย โดยการมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์และสืบทอดนาฏศิลป์ไทย ปลุกฝังให้นักเรียนทุกคนยึดถือว่าการอนุรักษ์และส่งเสริมนาฏศิลป์ไทยเป็นหน้าที่ของทุกคนในชาติ ศึกษาถึงประวัติความเป็นมาของนาฏศิลป์ไทย นาฏศิลป์พื้นเมืองในท้องถิ่นของตนเอง ช่วยกันอนุรักษ์ ถ่ายทอดเผยแพร่ นาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์พื้นเมือง ตระหนักถึงความสำคัญของนาฏศิลป์ไทยที่มีต่อสังคมไทยและประเทศชาติ ให้ความร่วมมือในการสนับสนุน เผยแพร่ อนุรักษ์กิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ (ดุซงกี มีป้อม และนิลวรรณ ถมัยรักษ์สัตว์, 2559) ความสำคัญของนาฏศิลป์จึงได้มีการอนุรักษ์วัฒนธรรม และจัดให้มีการเรียนการสอนนาฏศิลป์ จากข้อความข้างต้นภาครัฐจึงจัดให้มีการเรียนการสอนวิชานาฏศิลป์ไทย

การจัดการเรียนการสอนรายวิชาศิลปะ (นาฏศิลป์) เป็นรายวิชาพื้นฐานของโรงเรียนที่ปึงกรวิทยาพัฒน์ (มัธยมวัดหัตถสารเกษตร) ในพระราชูปถัมภ์ฯ จัดทำโครงสร้างหลักสูตรตามหลักสูตรแกนกลางขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 ประกอบด้วยสาระสำคัญ 3 สาระ ได้แก่ สาระที่ 1 ทักษะศิลป์ สาระที่ 2 ดนตรีและสาระที่ 3 นาฏศิลป์ มุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจกล้าแสดงออก มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ สร้างสรรค์วิเคราะห์วิพากษ์วิจารณ์ถ่ายทอดความรู้สึกรู้สึกความคิดอย่างอิสระ เห็นคุณค่าของนาฏศิลป์ที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรมภูมิปัญญาท้องถิ่นภูมิปัญญาไทยและสากล จากการวิจัย เรื่องหลักเกณฑ์มาตรฐานวิชาชีพนาฏศิลป์ไทยระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ได้พบว่า ผู้เชี่ยวชาญและคณาจารย์ทางด้านนาฏศิลป์ไทย เห็นว่าการพัฒนาผู้เรียน สาระนาฏศิลป์ไทย ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานในแต่ละช่วงชั้น คือ ช่วงชั้นที่ 1 เน้นความรู้และทักษะพื้นฐานทางด้านนาฏศิลป์ไทย ช่วงที่ 2 ความรู้และทักษะทางด้านนาฏศิลป์ไทย และช่วงชั้นที่ 3 ความรู้และทักษะการสร้างสรรค์ทำรำทางด้านนาฏศิลป์ไทย (รจนา สุทธรานนท์ และคำธณ สุทธรานนท์, 2556) ซึ่งผลการวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับเกณฑ์มาตรฐานวิชาชีพนาฏศิลป์ไทยในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน แบ่งได้เป็น 3 ชั้น คือ ชั้นที่ 1 มีความรู้และทักษะพื้นฐานทางนาฏศิลป์ไทย ชั้นที่ 2 มีความรู้และทักษะทาง นาฏศิลป์ไทย และชั้นที่ 3 มีความรู้และทักษะการสร้างสรรค์ทำรำทางนาฏศิลป์ไทย ในงานวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับหลักเกณฑ์มาตรฐานวิชาชีพนาฏศิลป์ไทยในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ชั้นที่ 2 ที่ว่ามีความรู้และทักษะทางนาฏศิลป์ไทยเป็นการฝึกนาฏศิลป์ไทยในการฝึกทักษะ การปฏิบัติ ได้แก่การรำ ระเบียบเดลีต ร่ำวงมาตรฐาน รำมาตรฐาน ระบำมาตรฐาน และการแสดงพื้นเมือง

การเรียนการสอนนาฏศิลป์ไทยเป็นการฝึกปฏิบัติเพื่อให้เกิดความรู้ความชำนาญในการเคลื่อนไหวร่างกายและส่งเสริมในความกล้าแสดงออกของผู้เรียน รวมถึงทักษะการสังเกตและความจำของผู้เรียนในการ

รับการถ่ายทอดกระบวนการทำรำพัฒนาการทางอารมณ์ และพัฒนาการทางด้านสังคมของผู้เรียน ผู้เรียนจะได้คลายความเครียดและทำให้เด็กมีความมั่นใจในตนเอง การเรียนการสอนนาฏศิลป์เป็นสิ่งที่ทำให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมร่วมกับผู้อื่น ทำให้เกิดการหล่อหลอมความสามัคคีให้เกิดขึ้นในตัวผู้เรียน ทั้งนี้การเรียนการสอนนาฏศิลป์จึงมีความสำคัญอย่างมาก ผู้เรียนจึงควรทราบถึงความสำคัญของวิชานาฏศิลป์ไทย

กล่าวว่า นักเรียนโรงเรียนชุมชนบึงขามมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชานาฏศิลป์ไม่สูงเท่าที่ควร เนื่องจากนักเรียนยังขาดทักษะในการเรียนรู้เนื้อหาต่าง ๆ เช่น องค์ประกอบนาฏศิลป์ไทย การแสดงนาฏศิลป์ไทย การละครเบื้องต้นและทักษะปฏิบัติต่าง ๆ (มนชนก รัตนจำนงค์, 2561) สอดคล้องกับแนวคิดของ (นิตยา เต็งประเสริฐ, 2557) กล่าวว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าเป้าหมายที่กำหนดและต่ำกว่าสาระวิชาอื่น ๆ (วรายุทธ มะปะทั่ง วนิดา ผาระนัต และณัฐชัย จันทชุม, 2563) กล่าวว่า จากการสำรวจปัญหาและความต้องการของครูนาฏศิลป์ในสถานศึกษา นักเรียนยังขาดทักษะพื้นฐานในการปฏิบัตินาฏศิลป์ เนื่องจากกระบวนการเรียนการสอนของครูยังขาดความน่าสนใจ ซึ่งในวัยนี้เป็วัยที่ควรส่งเสริมให้กล้าแสดงออก มีความกระตือรือร้นที่จะเรียน และความพร้อมด้านแรงจูงใจในการเรียนนาฏศิลป์ นอกจากนี้ผู้วิจัยซึ่งทำหน้าที่เป็นครูผู้สอนนาฏศิลป์ได้พบว่าผู้เรียนส่วนใหญ่เกิดความเขินอายไม่กล้าแสดงออก และไม่ชอบการเรียนนาฏศิลป์ ในรายวิชาศิลปะ (นาฏศิลป์) เพราะไม่ได้รับการฝึกปฏิบัติอย่างต่อเนื่อง เนื่องจากโรงเรียนใช้ระบบเวียนฐาน ทัศนศิลป์ ดนตรี และนาฏศิลป์ จึงส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนค่อนข้างต่ำคิดเป็นร้อยละ 54.32 ซึ่งเป็นข้อมูลจากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนที่ปิงกรวิทยาพัฒน์ (มัธยมวัดหัตถสารเกษตร) ในพระราชูปถัมภ์ฯ ภาคเรียนที่ 1 ประจำปีการศึกษา 2564 และนักเรียนขาดความพร้อมด้านแรงจูงใจในการเรียนนาฏศิลป์

ด้วยสภาพปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัยสนใจที่จะพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการปฏิบัติทำรำเพลงรำชีมาร่า เพลงดวงจันทร์ขวัญฟ้า สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนที่ปิงกรวิทยาพัฒน์ (มัธยมวัดหัตถสารเกษตร) ในพระราชูปถัมภ์ฯ โดยศึกษาวิธีการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส ซึ่งมีกระบวนการเรียนการสอน 5 ขั้นตอน คือ ขั้นที่ 1 ขั้นสาธิตการกระทำ ขั้นที่ 2 ขั้นสาธิตและให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ขั้นที่ 3 ขั้นผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ขั้นที่ 4 ขั้นให้เทคนิควิธีการ และขั้นที่ 5 ขั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อย ๆ เป็นทักษะ ที่สมบูรณ์ ซึ่งเป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมการเรียนร่วมกับการฝึกหัดแลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกัน และสร้างแรงจูงใจในการเรียนนาฏศิลป์ของนักเรียน ด้วยเหตุผลความสำคัญและความจำเป็นดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาวิธีการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และการปฏิบัติทำรำเพลงรำชีมาร่า เพลงดวงจันทร์ขวัญฟ้า สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนที่ปิงกรวิทยาพัฒน์ (มัธยมวัดหัตถสารเกษตร) ในพระราชูปถัมภ์ฯ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้ รายวิชาศิลปะ (นาฏศิลป์) เรื่อง รำวงมาตรฐานของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนที่ปิงกรวิทยาพัฒน์ (มัธยมวัดหัตถสารเกษตร) ในพระราชูปถัมภ์ฯ ที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้ รายวิชาศิลปะ (นาฏศิลป์) เรื่อง รำวงมาตรฐานของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนที่ปิงกรวิทยาพัฒน์ (มัธยมวัดหัตถสารเกษตร) ในพระราชูปถัมภ์ฯ ระหว่างกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสกับกลุ่มควบคุมที่ใช้วิธีการสอนแบบปกติ
3. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางด้านทักษะปฏิบัติรายวิชาศิลปะ (นาฏศิลป์) เรื่อง รำวงมาตรฐานของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนที่ปิงกรวิทยาพัฒน์ (มัธยมวัดหัตถสารเกษตร) ในพระราชูปถัมภ์ฯ

การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องร่ำวงมาตรฐาน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนที่ปังกรวิทยาพัฒน์ (มัธยมวัดหัตถสารเกษตร) ในพระราชูปถัมภ์ฯ ที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส
ปรียา ทรัพย์ยุทธ คำธณ สุทธรานนท์ รจนา สุทธรานนท์

ระหว่างกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสกับกลุ่มควบคุมที่ใช้วิธีการสอนแบบปกติ

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

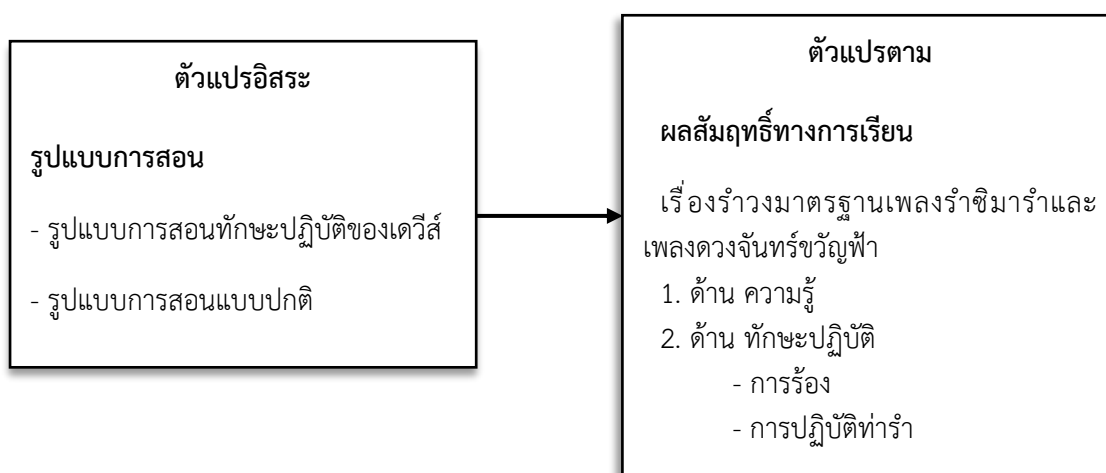
ประชากร นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนที่ปังกรวิทยาพัฒน์ (มัธยมวัดหัตถสารเกษตร) ในพระราชูปถัมภ์ฯ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 12 ห้องเรียน จัดนักเรียนแบบละความสามารถ

กลุ่มตัวอย่าง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนที่ปังกรวิทยาพัฒน์ (มัธยมวัดหัตถสารเกษตร) ในพระราชูปถัมภ์ฯ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 ซึ่งสุ่มแบบกลุ่ม (Group Sampling) 2 ห้องเรียนจากประชากร คือ กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

2. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

- 2.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส และรูปแบบการสอนแบบปกติ
- 2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องร่ำวงมาตรฐานเพลงรำขิมารำและเพลงดวงจันทร์ขวัญฟ้า

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

สมมติฐานของการวิจัย

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนที่ปังกรวิทยาพัฒน์ (มัธยมวัดหัตถสารเกษตร) ในพระราชูปถัมภ์ฯ ที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้ รายวิชาศิลปะ (นาฏศิลป์) เรื่องร่ำวงมาตรฐาน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน
2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนที่ปังกรวิทยาพัฒน์ (มัธยมวัดหัตถสารเกษตร) ในพระราชูปถัมภ์ฯ ซึ่งเป็นกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้ รายวิชาศิลปะ (นาฏศิลป์) เรื่องร่ำวงมาตรฐาน สูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ใช้วิธีการสอนแบบปกติ

3. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนที่ปึงกรวิทยาพัฒน์ (มัธยมวัดหัตถสารเกษตร) ในพระราชูปถัมภ์ฯ ซึ่งเป็นกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส มีผลสัมฤทธิ์ทางด้านทักษะปฏิบัติรายวิชาศิลปะ (นาฏศิลป์) เรื่องรำวงมาตรฐาน สูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ใช้วิธีการสอนแบบปกติ

วิธีดำเนินการวิจัย

1. เครื่องมือการวิจัย

1.1 แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสในการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้เรื่องรำวงมาตรฐานเพลงรำซิมารำ และเพลงดวงจันทร์ขวัญฟ้าของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนที่ปึงกรวิทยาพัฒน์ (มัธยมวัดหัตถสารเกษตร) ในพระราชูปถัมภ์ฯ จำนวน 6 แผน

1.2 แบบทดสอบเพลงรำซิมารำและเพลงดวงจันทร์ขวัญฟ้า

1.3 แบบประเมินทักษะปฏิบัติ เพลงรำซิมารำและเพลงดวงจันทร์ขวัญฟ้า

2. การรวบรวมข้อมูล

2.1 กำหนดกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยเป็น 2 กลุ่ม เพื่อใช้ในการทดลอง เป็นการสุ่มแบบกลุ่ม กำหนดเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

2.2 ทำการทดสอบก่อนเรียน (Pre - test) กับนักเรียนทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ได้ผ่านการตรวจสอบคุณภาพจากผู้เชี่ยวชาญ และบันทึกผลการทดสอบไว้เป็นคะแนนทดสอบก่อนเรียนเพื่อใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

2.3 ทำการทดลองสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่กำหนดไว้ กับกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมในรายวิชาศิลปะ (นาฏศิลป์) จำนวน 6 แผน แผนละ 2 คาบ รวมทั้งสิ้นจำนวน 12 คาบ โดยใช้ระยะเวลาที่เท่ากัน

2.4 ทำการทดสอบหลังเรียน (Post - test) กับกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมโดยใช้แบบทดสอบความรู้ทางนาฏศิลป์ซึ่งเป็นชุดเดียวกันกับแบบทดสอบก่อนเรียน และนำคะแนนที่ได้จากการทดสอบหลังเรียนไปวิเคราะห์ข้อมูล

2.5 วัดทักษะปฏิบัติทางนาฏศิลป์ โดยใช้แบบประเมินทักษะการร้อง แบบประเมินทักษะการปฏิบัติทำรำเพลงรำซิมารำและเพลงดวงจันทร์ขวัญฟ้า โดยนำผลคะแนนที่ได้ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมไปวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ

3. การวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 สถิติที่ใช้ในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ ได้แก่ สถิติที่วิเคราะห์หาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (IOC) ค่าความยากง่าย ค่าอำนาจจำแนก และค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ

3.2 สถิติพื้นฐาน ได้แก่ หาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

3.3 สถิติที่ใช้ทดสอบสมมุติฐาน คือ การทดสอบค่าทีแบบไม่อิสระ (t-test แบบ Dependent Samples) และค่าทีแบบอิสระ (t-test แบบ Independent Samples)

ผลการวิจัย

1. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยรวมด้านความรู้ รายวิชาศิลปะ(นาฏศิลป์) เรื่องรำวงมาตรฐาน เพลงรำซิมารำและเพลงดวงจันทร์ขวัญฟ้าของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนที่ปึงกรวิทยาพัฒน์(มัธยมวัดหัตถสารเกษตร) ในพระราชูปถัมภ์ฯ ที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส ดังตารางที่ 1

การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง รำวงมาตรฐาน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนที่ปึงกรวิทยาพัฒนา (มัธยมวัดหัตถสารเกษตร) ในพระราชูปถัมภ์ฯ ที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส ปรียา ทรัพย์ยุทธ คำธณ สุทธรานนท์ รจนา สุทธรานนท์

ตารางที่ 1 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยรวมด้านความรู้ รายวิชาศิลปะ (นาฏศิลป์) เรื่อง รำวงมาตรฐาน เพลงรำซิมารำของนักเรียนที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน

การทดสอบ	<i>n</i>	$\bar{X}$	<i>SD</i>	<i>t</i>
ก่อนเรียน	40	6.40	1.34	8.33*
หลังเรียน	40	7.77	1.20	

จากตารางที่ 1 พบว่า แสดงผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยรวมด้านความรู้ รายวิชาศิลปะ(นาฏศิลป์) เรื่อง รำวงมาตรฐาน เพลงรำซิมารำและเพลงดวงจันทร์ขวัญฟ้าของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนที่ปึงกรวิทยาพัฒนา (มัธยมวัดหัตถสารเกษตร) ในพระราชูปถัมภ์ฯ ที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสระหว่างก่อนเรียน และหลังเรียน พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้ที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยรวมด้านความรู้ รายวิชาศิลปะ (นาฏศิลป์) เรื่อง รำวงมาตรฐาน เพลงรำซิมารำและเพลงดวงจันทร์ขวัญฟ้าของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนที่ปึงกรวิทยาพัฒนา(มัธยมวัดหัตถสารเกษตร) ในพระราชูปถัมภ์ฯ ระหว่างกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสกับกลุ่มควบคุมที่ใช้วิธีการสอนแบบปกติ

ตารางที่ 2 แสดงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยรวมด้านความรู้ รายวิชาศิลปะ(นาฏศิลป์) เรื่อง รำวงมาตรฐาน เพลงรำซิมารำและเพลงดวงจันทร์ขวัญฟ้าของนักเรียนระหว่างกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสกับกลุ่มควบคุมที่ใช้วิธีการสอนแบบปกติ

การทดสอบ	<i>n</i>	$\bar{X}$	<i>SD</i>	<i>t</i>
ก่อนเรียน	80	7.88	1.21	7.15*
หลังเรียน	80	6.23	1.60	

จากตารางที่ 2 พบว่า แสดงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยรวมด้านความรู้ รายวิชาศิลปะ(นาฏศิลป์) เรื่อง รำวงมาตรฐาน เพลงรำซิมารำและเพลงดวงจันทร์ขวัญฟ้าของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนที่ปึงกรวิทยาพัฒนา(มัธยมวัดหัตถสารเกษตร) ในพระราชูปถัมภ์ฯ ระหว่างกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสกับกลุ่มควบคุม ที่ใช้วิธีการสอนแบบปกติ พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้ของกลุ่มทดลองที่เรียน โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสสูงกว่าควบคุมที่เรียนโดยวิธีการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .05

3. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยรวมด้านความรู้ รายวิชาศิลปะ(นาฏศิลป์) เรื่อง รำวงมาตรฐาน เพลงรำซิมารำและเพลงดวงจันทร์ขวัญฟ้าของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนที่ปึงกรวิทยาพัฒนา(มัธยมวัดหัตถสารเกษตร) ในพระราชูปถัมภ์ฯ ระหว่างกลุ่มทดลอง ที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสกับกลุ่มควบคุมที่ใช้วิธีการสอนแบบปกติ

ตารางที่ 3 แสดงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยรวมทางด้านทักษะปฏิบัติรายวิชาศิลปะ (นาฏศิลป์) เรื่อง รำวงมาตรฐานเพลงรำซิมารำและเพลงดวงจันทร์ขวัญฟ้าของนักเรียนระหว่างกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสกับกลุ่มควบคุมที่ใช้วิธีการสอนแบบปกติ

การทดสอบ	กลุ่ม	n	$\bar{X}$	SD	t	Sig
ทักษะการปฏิบัติร้อง	กลุ่มทดลอง	80	7.10	1.40	6.87*	.00
	กลุ่มควบคุม	80	5.52	1.46		
ทักษะการปฏิบัติท่ารำ	กลุ่มทดลอง	80	7.51	1.00	13.95*	.00
	กลุ่มควบคุม	80	5.01	1.24		

จากตารางที่ 3 พบว่า แสดงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยรวมทางด้านทักษะปฏิบัติรายวิชาศิลปะ (นาฏศิลป์) เรื่อง รำวงมาตรฐาน เพลงรำซิมารำและเพลงดวงจันทร์ขวัญฟ้าของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนที่ปิงกรวิทยาพัฒนา (มัธยมวัดหัตถสารเกษตร) ในพระราชนิพนธ์ฯ ระหว่างกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสกับกลุ่มควบคุมที่ใช้วิธีการสอนแบบปกติ ด้านทักษะการปฏิบัติร้องและทักษะการปฏิบัติท่ารำ พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางด้านทักษะปฏิบัติระหว่างกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส สูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ใช้วิธีการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผลการวิจัย

1. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยรวมด้านความรู้ รายวิชาศิลปะ (นาฏศิลป์) เรื่อง รำวงมาตรฐานของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนที่ปิงกรวิทยาพัฒนา (มัธยมวัดหัตถสารเกษตร) ในพระราชนิพนธ์ฯ ที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน ผลปรากฏว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้หลังเรียน โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเป็นไปตามสมมติฐาน เนื่องจากผลการทดสอบหลังเรียน ค่าคะแนนของนักเรียนมีค่าคะแนนที่สูงขึ้นกว่าผลการทดสอบก่อนเรียน ทั้งนี้เกิดจากการเรียนรู้ของกลุ่มนักเรียน และเกิดการพัฒนาไปในทางที่ดีขึ้นจากการจัดการเรียนรู้ทักษะของเดวิส มีขั้นตอนที่เน้นกระบวนการที่ให้ผู้เรียนได้เชื่อมโยงทักษะย่อย ๆ จนเกิดเป็นทักษะ ที่สมบูรณ์ สอดคล้องกับงานวิจัยของ (ลักขณา บุตรพรม, 2557) ศึกษาเรื่องการใช้ชุดการเรียนรู้โดยการผสมผสานทักษะปฏิบัติของเดวิส และการเรียนรู้แบบร่วมมือเพื่อพัฒนาทักษะปฏิบัติ เรื่อง นาฏยศัพท์และภาษาทำนนาฏศิลป์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผลการวิจัยพบว่า ชุดการเรียนรู้โดยการผสมผสานทักษะปฏิบัติของเดวิสและการเรียนรู้แบบร่วมมือเพื่อพัฒนาทักษะปฏิบัติ เรื่องนาฏยศัพท์และภาษาทำนนาฏศิลป์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพเท่ากับ 83.43/84.25 เป็นไปตามเกณฑ์ ที่กำหนด 80/80 มีค่าดัชนีประสิทธิผล 0.75 ซึ่งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการเรียนรู้ เรื่อง นาฏยศัพท์และภาษาทำนนาฏศิลป์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนส่วนใหญ่มีความพึงพอใจในระดับมาก

2. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยรวมด้านความรู้ รายวิชาศิลปะ (นาฏศิลป์) เรื่องรำวงมาตรฐาน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนที่ปิงกรวิทยาพัฒนา (มัธยมวัดหัตถสารเกษตร) ในพระราชนิพนธ์ฯ ระหว่างกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสกับกลุ่มควบคุม

ที่ใช้วิธีการสอนแบบปกติ ทั้งนี้ผลปรากฏว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้ของกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส สูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ใช้วิธีการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับงานวิจัยของ (ศรีญญา สีเลา, 2564) ศึกษาการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้และทักษะปฏิบัติทำร่วางมาตรฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสารสาสน์เอกตราโดยใช้รูปแบบการสอนจิ๊กซอว์ (Jigsaw) ผสมผสานทักษะปฏิบัติของเดวิส ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนที่เรียนร่วางมาตรฐาน โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้จิ๊กซอว์ (Jigsaw) ผสมผสานทักษะปฏิบัติเดวิส มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มที่เรียนร่วางมาตรฐานโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้จิ๊กซอว์ (Jigsaw) ผสมผสานทักษะปฏิบัติเดวิสสูงกว่ากลุ่มที่เรียนด้วยรูปแบบการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 3) ทักษะการปฏิบัติทางการเรียนของกลุ่มที่เรียนร่วางมาตรฐานโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้จิ๊กซอว์ (Jigsaw) ผสมผสานทักษะปฏิบัติเดวิสสูงกว่ากลุ่มที่เรียนด้วยรูปแบบการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01

3. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์โดยรวมทางด้านทักษะปฏิบัติ รายวิชาศิลปะ (นาฏศิลป์) เรื่องร่วางมาตรฐาน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนที่ปังกรวิทยาพัฒน์ (มัธยมวัดหัตถสารเกษตร) ในพระราชูปถัมภ์ฯ ระหว่างกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสกับกลุ่มควบคุมที่ใช้วิธีการสอนแบบปกติ ทั้งนี้ผลปรากฏว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะปฏิบัติระหว่างกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ใช้วิธีการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับงานวิจัยของ (วาริ ทิมอินทร์, 2564) ศึกษาการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชานาฏศิลป์ เรื่องระบำนกสามหมู่โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผลการวิจัยพบว่า 1) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 รายวิชานาฏศิลป์ เรื่องระบำนกสามหมู่โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะปฏิบัติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 รายวิชานาฏศิลป์เรื่องระบำนกสามหมู่ กลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ข้อเสนอแนะการวิจัย

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 การจัดการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส ผู้สอนควรทำความเข้าใจในขั้นตอนวิธีการสอนและสามารถวางแผนการจัดการเรียนการสอนได้อย่างเหมาะสมตามศักยภาพของผู้เรียน

1.2 ผู้สอนควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงออกทางความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมการเรียนรู้ในรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส เพื่อนำไปใช้ในการปรับปรุงครั้งต่อไป

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส ในเนื้อหาวิชาอื่น ๆ ที่มุ่งเน้นทักษะปฏิบัติ เพื่อการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน

2.2 ควรมีการบูรณาการในกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น ๆ กับรูปแบบการสอนที่หลากหลายในชุดการแสดงนาฏศิลป์อื่น ๆ เพื่อเสริมทักษะการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียนมากยิ่งขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- คุชฎี มีป้อม และนิลวรรณ ถมั่งรักษัสัตว์. (2559). *ดนตรี-นาฏศิลป์ ม.3*. กรุงเทพฯ: วัฒนาพานิช.
- นิตยา เต็งประเสริฐ. (2557). *การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้โดยการผสมผสานทักษะปฏิบัติเดวิสและการเรียนรู้แบบร่วมมือ เพื่อพัฒนาทักษะปฏิบัติชุดระบำไก่ วิชาดนตรี-นาฏศิลป์*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี).
- มนชนก รัตนจำนงค์. (2561). *การศึกษผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ด้วยรูปแบบการสอนแบบทางตรงผสมผสานทักษะปฏิบัติของเดวิสสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5* (วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต คณะศิลปกรรมศาสตร์, มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี).
- รจนา สุนทรานนท์ และคำณ สุนทรานนท์. (2556). *เกณฑ์มาตรฐานวิชาชีพนาฏศิลป์ไทยระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน*. (งานวิจัยภาควิชานาฏดุริยางคศิลป์, มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี).
- ลักขณา บุตรพรม. (2557). *การใช้ชุดการเรียนรู้โดยการผสมผสานทักษะปฏิบัติเดวิส และการเรียนรู้แบบร่วมมือเพื่อพัฒนาทักษะปฏิบัติ เรื่องนาฏยศัพท์และภาษาทำนาฏศิลป์ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1* (วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยรามคำแหง).
- วารี ทิมอินทร์. (2564). *การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชานาฏศิลป์ เรื่องระบำกสามหมุโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4* (วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี).
- วรายุทธ มะปะทั่ง, วนิดา ฝาระนัต และณัฐชัย จันทชุม. (2563). *การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส เรื่องพื้นฐานนาฏศิลป์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5*. *วารสารมหาจุฬานครทรรศน์*, 7(5), 214-215.
- ศรีญญา สีเลา. (2564). *การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้และทักษะปฏิบัติทำรำวงมาตรฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา โดยใช้รูปแบบการสอนจิ๊กซอว์ผสมผสานทักษะปฏิบัติของเดวิส*. *จันทร์เกษมสาร*, 27(1), 158-172.